

Tenhalık Düşmüş Ellerime

– ferda'ca · 12 Nisan 2014

TENHALIK DÜŞMÜŞ ELLERİME

Ölümün uyuduğu derinlerde titredi yıldızlarKınalı bir bahar sızdı toprağımarihuma gurbet oldu
günlerçeke çeke bayrağı göklere ileten el gibi...

Sözcük ormanında büyüdü gerçeklerUykumun kabzasını tutuyor bir asker.Yüzümde eski bir pazarbaşını
beklediğim anıları demirler dağlar.Ah ettikçe kederden yastan dumanı beni boğar.

Yurdu olmayan otlar uçurum olur bedenimdeTitrek bir orak kazınır yıkık diyarların gölgesindesevginin
beş harfli alfabesi usulca basar hançerini temmuz sıcağı peydahlanır dilimin eğesinde.

Kırmızı ışıklı imgelemlerle süzülür sözcüklerin güneşinde.şiiirin öz suyu çatlarışiltılı nakışında
yaşamındört mevsimin hatırına bir gül mevsimi ön sözüdür baharınğünleri boyasalar da yalana.geçer
dururduk bitmemiş sıcaklığın içinden...

Aymazlık çukurunda bir elimde gelecek öbür elimde yetişkin bir gün ışığı.Dört yol ağzında pembe açıyor
ağaçlardört mevsim doğuyor ellerime.Maviliğe bürünmüş bir sabah ile...

Nisan yağmuruydu yağın tomur tomurçimdeki keder serinlemedi yıkım tümcesinde.Sırtımda yüküm
tırmadım varoşların yüreğineışıklı bir yol bir de batık bir akşam olmuşuz meğer geriye kalan enkazın
sesinden gün doğacak belki de...

Meğer yalnızlığın ayak sesleri imiş iç çekişBirimiz hepimizi yalnız bıraktık tekil zamanlardayüreklerimiz
döküldü birer birer yıllaraEn bakımlı bahçe bilirsiniz sessizlikmişakıp giden suskunlukdağların
kuytusunda pembe açan bir çiçekmiş.

Mor dağların yorgunluğu çöküyor üstümeÇiy olup yağıyor aşk soluğu delikanlı bir bahar üstüne...

Ferda Özsoy